

Aleksandra Nowakowska

Uniwersytet Łódzki

REGIONALNA POLITYKA INNOWACYJNA – ROLA, UWARUNKOWANIA, INSTRUMENTY W ŚWIELE BADAŃ ANKIETOWYCH

1. Wstęp

Przemiany zachodzące w globalnej gospodarce wskazują jednoznacznie, że podstawowym wyzwaniem polityki regionalnej staje się wzmacnianie pozycji konkurencyjnej regionów. Wyzwaniu temu mogą sprostać jedynie regiony zdolne do tworzenia proinnowacyjnych zasobów i postaw, innowacyjnego środowiska oraz wewnątrzregionalnych mechanizmów adaptacji, kreacji i uczenia się. Kluczową rolę w tym procesie odgrywa regionalna polityka innowacyjna.

Wśród uwarunkowań kształtujących regionalną politykę innowacyjną, jak wskazuje literatura przedmiotu, istotną pozycję zajmują wiedza i świadomość proinnowacyjna podmiotów publicznych, podmiotów wyznaczających ramy tej polityki [Chmaj, Żmigrodzki 1995; Grabiński 1989]. Jest to podstawowy warunek podmiotowości władz publicznych, warunek zdolności świadomego podejmowania suwerennych i racjonalnych działań. Ramy podmiotowości władz regionalnych w tworzeniu polityki innowacyjnej wyznaczone są przez następujące elementy:

1. Władze regionalne muszą posiadać możliwość podejmowania suwerennych decyzji. Muszą być samorządne i samodzielne w tworzeniu polityki innowacyjnej. Powinny posiadać dostateczny zakres swobody w tworzeniu i realizacji polityki innowacyjnej.

2. Władze regionalne muszą posiadać możliwość realizacji swoich celów. Warunkiem koniecznym jest posiadanie odpowiednich instrumentów i środków finansowych umożliwiających oddziaływanie na regionalny system innowacji.

3. Władze regionalne muszą się charakteryzować zdolnością świadomego działania. Inaczej mówiąc, powinny się cechować kompetencyjnością i wiedzą, która tworzona jest przez następujące elementy składowe:

- wiedza i świadomość władz lokalnych co do miejsca i roli, jaką odgrywają w regionalnym systemie innowacji – świadomość własnych zadań i kompetencji, własnych możliwości kreowania zdolności innowacyjnych regionu;

- wiedza i świadomość stanu posiadania i procesów zachodzących w gospodarce regionalnej; decyduje o tym wiedza władz regionalnych o specyficznych procesach innowacyjnych zachodzących w regionie;
- wiedza i świadomość otoczenia regionalnego – wiedza o zewnętrznych uwarunkowaniach determinujących rozwój procesów innowacyjnych w regionie;
- wiedza i świadomość efektów i skutków własnych decyzji i działań w krótkim, ale przede wszystkim w długim horyzoncie czasowym.

Wiedza i świadomość proinnowacyjna władz publicznych jest fundamentalnym warunkiem podmiotowości władz regionalnych, a zarazem podstawowym czynnikiem kształtującym regionalną politykę innowacyjną.

2. Cel i charakterystyka badań

Celem realizowanych badań ankietowych była identyfikacja wiedzy i świadomości proinnowacyjnej podmiotów kształtujących politykę innowacyjną na poziomie regionalnym¹. Badania miały umożliwić przede wszystkim identyfikację następujących problemów:

- Postrzeganie i rozumienie procesów innowacyjnych przez podmioty polityki regionalnej.
- Wiedza podmiotów polityki regionalnej o potencjale i działaniach proinnowacyjnych podejmowanych w regionie.
- Ranga i znaczenie polityki innowacyjnej w polityce regionalnej.
- Znaczenie regionalnej strategii innowacji w kształtowaniu regionalnej polityki innowacyjnej.

Adresatami ankiety były podmioty o charakterze publicznym i publiczno-prywatnym istotnie kształtujące i determinujące swoją aktywnością regionalną politykę innowacyjną. Z punktu widzenia sposobu oddziaływania i kształtowania polityki regionalnej podmioty te tworzą dwie grupy:

1. Podmioty bezpośrednio kształtujące regionalną politykę innowacyjną. Grupę tę tworzą władze samorządowe regionu oraz wysokiej rangi urzędnicy administracji regionalnej (tj. Urzędu Marszałkowskiego oraz Urzędu Wojewódzkiego) bezpośrednio odpowiedzialni za operacjonalizację i realizację polityki innowacyjnej.

2. Podmioty pośrednio oddziałujące na kształt regionalnej polityki innowacyjnej. Do grupy tej zaliczone zostały przede wszystkim publiczno-prywatne instytucje wspierania innowacyjności i transfer technologii, realizujące cele i działające na styku sektora publicznego i prywatnego. Są to m.in. parki technologiczne, centra transferu technologii, inkubatory innowacyjne, centra innowacyjności czy agencje rozwoju regionalnego.

¹ Realizowane badania są elementem projektu badawczego „Budowanie zdolności innowacyjnych regionów” realizowanego w Katedrze Gospodarki Regionalnej i Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego, finansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (nr projektu: 114 022 32/1867).

Badania zrealizowane zostały w pięciu regionach na łącznej próbie 108 respondentów. Przy wyborze regionów zastosowano dobór celowy, bazujący na dwóch kryteriach, takich jak:

- różnorodność struktury społeczno-gospodarczej regionów, a przede wszystkim stan zasobów i dynamika procesów innowacyjnych;
- różnorodność dotychczasowej aktywności proinnowacyjnej regionów.

W wyniku zastosowania tych dwóch kryteriów dokonano wyboru pięciu następujących regionów: łódzkie (22 ankiety), śląskie (26 ankiet), zachodniopomorskie (15 ankiet), podkarpackie (22 ankiety), wielkopolskie (23 ankiety). Badania przeprowadzone zostały w pierwszym kwartale 2008 r.

Na uwagę zasługuje fakt, że badana populacja w każdym regionie to zdecydowana większość populacji podmiotów regionalnych bezpośrednio lub pośrednio oddziałujących na regionalną politykę innowacyjną. Tak więc realizowane badania w tych pięciu regionach dostarczają nam wiarygodny obraz postrzegania procesów i polityki innowacyjnej².

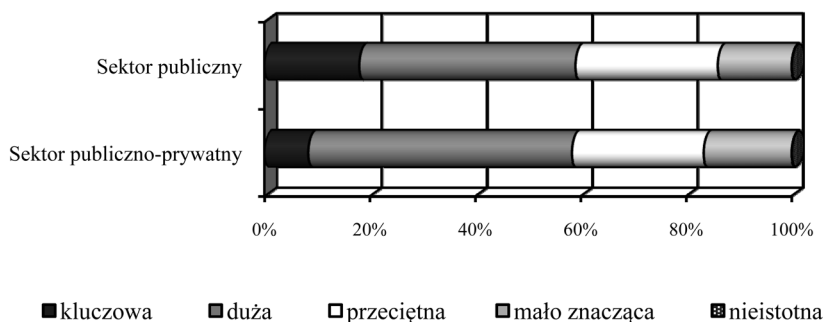
3. Rola i znaczenie polityki innowacyjnej na poziomie regionu

Polska regionalna polityka innowacyjna jest stosunkowo nowym obszarem aktywności władz regionalnych. Budowanie zdolności innowacyjnych gospodarki regionalnej często postrzegane było w ostatnich latach jako drugorzędny problem i obszar interwencji. W pierwszych latach polityki regionalnej problem ten był marginalizowany i zawsze ustępował miejsca zagadnieniom bezrobocia, niwelowaniu luki infrastrukturalnej czy kwestiom ochrony środowiska.

Z drugiej strony polityka innowacyjna stała się przedmiotem szczególnej uwagi, głównie za sprawą reorientacji polityki Unii Europejskiej w kierunku zwiększania konkurencyjności i innowacyjności gospodarki. Tak więc innowacyjność regionu stała się podstawowym obszarem zainteresowań i koncentracji unijnych środków finansowych, na poziomie zarówno krajowym, jak i regionalnym.

W kontekście tych zmian określenie rzeczywistego znaczenia polityki innowacyjnej na tle innych polityk i działań władz regionalnych stało się podstawowym celem realizowanych badań. W odpowiedzi na bezpośrednio zadane pytanie dotyczące pozycji polityki innowacyjnej na tle innych polityk podmioty publiczne jednoznacznie wskazały na istotną rolę tej polityki. Aż 56% respondentów wskazało na kluczową lub dużą wagę tej polityki w porównaniu do innych obszarów interwencji i działań władz publicznych. Wysoka ocena roli i znaczenia polityki innowacyjnej deklarowana bezpośrednio przez podmioty publiczne nie znajduje jednak potwierdzenia w pytaniu pośrednim dotyczącym wskazania najważniejszych działań dla

² Prezentowany artykuł jest jedynie fragmentem szerszej analizy dotyczącej wiedzy i świadomości proinnowacyjnej podmiotów regionalnych. Całościowa analiza i omówienie badań opublikowane zostaną w pracy „Budowanie zdolności innowacyjnych regionów”.

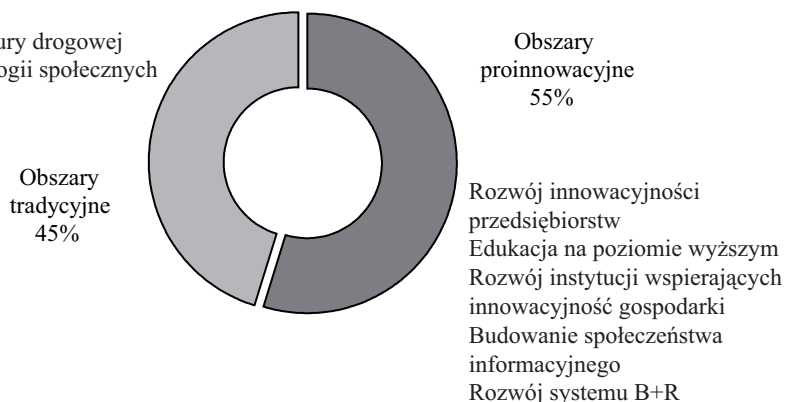
Rys. 1. Rola i znaczenie polityki innowacyjnej w regionie

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych.

rozwoju regionu w długiej perspektywie czasowej. Usystematyzowanie wskazanych odpowiedzi w dwie grupy działań: działania tradycyjne i działania proinnowacyjne pozwala wnioskować, że w rzeczywistości działania proinnowacyjne zajmują przeciętną wagę i pozycję wśród działań władz regionalnych (rys. 2). Bezpośrednio deklarowana ważność polityki innowacyjnej nie znajduje więc przełożenia na planowane działania władz regionalnych. W konsekwencji należy uznać, że polityka innowacyjna odgrywa przeciętną rolę na tle innych polityk sektorowych, nie zaś priorytetową, jak powszechnie jest to deklarowane.

Zaskakujący jest przy tym brak zróżnicowania odpowiedzi respondentów w przekroju sektor publiczny a sektor publiczno-prywatny (rys. 1). Występująca

Przeciwdziałanie bezrobociu
Ochrona środowiska
Poprawa bezpieczeństwa publicznego
Rozwój infrastruktury drogowej
Ograniczanie patologii społecznych

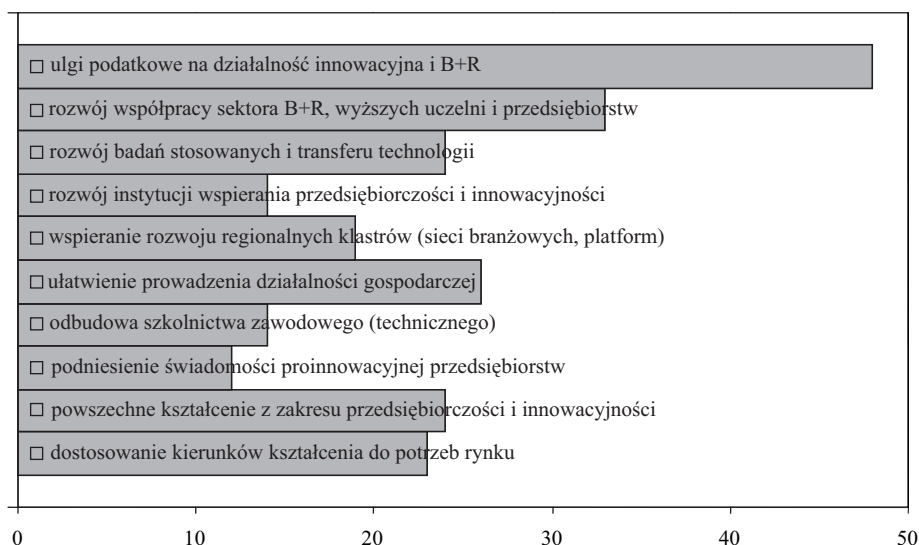

Rys. 2. Najważniejsze działania dla rozwoju regionu w długiej perspektywie czasowej

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych.

zbieżność w większości odpowiedzi na pytania zadawane w ankiecie wskazuje na istotne podobieństwo w postrzeganiu procesów i polityki innowacyjnej. Duża zgodność odpowiedzi tych dwóch grup respondentów może sugerować utratę roli i specyfiki działania instytucji działających na styku sektora publicznego i prywatnego w stymulowaniu procesów innowacyjnych. Potwierdza to często wysuwany wniosek, że instytucje sektora publiczno-prywatnego działające w sferze innowacyjności i transferu technologii są bardzo bliskie w swej logice działania podmiotom publicznym. Przyjmując publiczny model funkcjonowania i finansowania, zatracają swoją pierwotną rolę w kształtowaniu zdolności innowacyjnych regionów.

Pierwszoplanowy obszar interwencji w ramach regionalnej polityki innowacyjnej koncentruje się, zdaniem podmiotów regionalnych, na polityce podatkowej. Wprowadzenie ulg podatkowych na działalność innowacyjną i badawczo-rozwojową wskazywała niemal połowa respondentów. Jednoznacznie wysoka pozycja tego problemu wskazuje, że władze regionalne akcentują rolę i znaczenie polityki państwa (zewnętrznych uwarunkowań) w procesach innowacyjnych. Może to świadczyć o tym, że podmioty regionalne przenoszą i spychają odpowiedzialność za politykę innowacyjną na poziom państwa.

Rys. 3. Działania konieczne dla wzmocnienia procesów innowacyjnych w regionie (liczba wskazań)

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych.

Równocześnie wyraźnie widać, że zdaniem władz publicznych, kluczowe działania w ramach polityki innowacyjnej powinny być adresowane do sektora publicznego. Inaczej mówiąc, regionalna polityka innowacyjna zorientowana jest na sek-

tor publiczny (np. reformę systemu kształcenia wraz z reorientacją kształcenia na poziomie wyższym wskazywało 82% respondentów, restrukturyzację sektora B+R – ponad 93% respondentów). Konsekwencją takiego postrzegania procesu budowania zdolności innowacyjnych regionów jest marginalizacja działań adresowanych do sektora przedsiębiorstw oraz słaba orientacja polityki regionalnej na przedsięwzięcia proinnowacyjne występujące na styku działania sektora publicznego i prywatnego. Dla przykładu, niską pozycję wśród działań koniecznych dla wzmacniania procesów innowacyjnych zajmuje kwestia podniesienia świadomości proinnowacyjnej przedsiębiorstw (jedynie 12% respondentów) czy wspieranie rozwoju sieci innowacyjnych poprzez rozwój klastrów i sieci branżowych. Konieczność wzmacniania rozwoju instytucji wspierania przedsiębiorczości i innowacji jest także marginalizowana przez podmioty publiczne (jedynie 14% respondentów wskazywało na konieczność podejmowania działań w tej sferze).

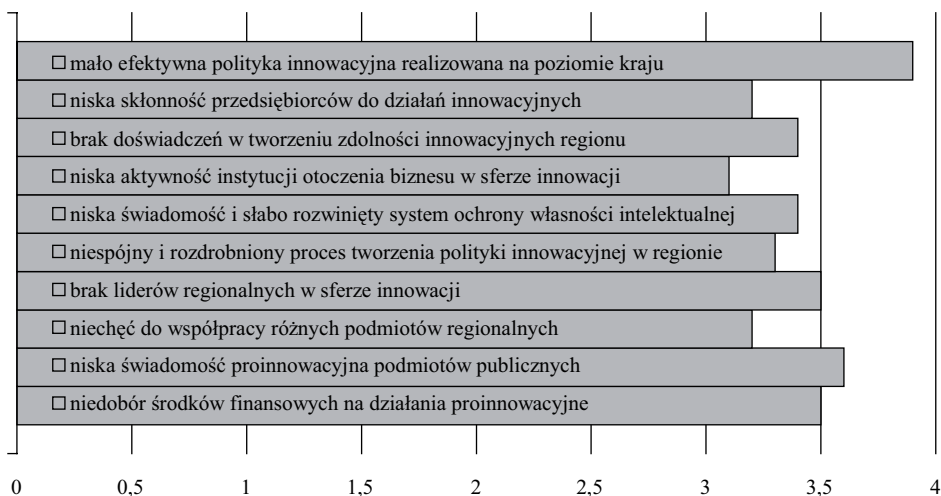
Nie dostrzegane przez władze publiczne są obszary budowania kapitału ryzyka i kapitału załączkowego (4 wskazania na 108 respondentów), przedsiębiorczości i inkubatorów akademickich (3 wskazania) czy wzmacnianie otwartości potencjału innowacyjnego poprzez międzynarodowe kontakty i promocję potencjału innowacyjnego regionu (4 wskazania). Może to świadczyć o dominacji tradycyjnego postrzegania działań z zakresu polityki innowacyjnej, a w konsekwencji o konwencjonalnych narzędziach i modelach regionalnej polityki innowacyjnej, w wielu elementach nieadekwatnych do wymogów współczesnej gospodarki.

4. Bariery rozwoju zdolności innowacyjnych regionów

Wśród barier utrudniających budowanie zdolności innowacyjnych regionów pierwszoplanową pozycję zajmuje mało efektywna polityka innowacyjna realizowana na poziomie państwa (zob. rys. 4). W dalszej kolejności władze regionalne wskazują m.in. na niedobór środków finansowych na działania proinnowacyjne. Wydaje się, że mocne eksponowanie zewnętrznych uwarunkowań regionalnej polityki innowacyjnej jest typowym przeniesieniem odpowiedzialności za politykę innowacyjną na poziom krajowy, i w konsekwencji poszukiwaniem prostego wytłumaczenia niskiej efektywności regionalnej polityki innowacyjnej. Paradoksalnie (i niekonsekwentnie), władze regionalne z jednej strony domagają się decentralizacji, większych kompetencji i środków finansowych, podkreślając ważność regionów w sferze innowacyjności, z drugiej zaś wciąż eksponują i podkreślają istotność polityki państwa w tej sferze.

Kolejne bariery budowania innowacyjności regionów powiązane są z brakiem wiedzy, doświadczeń, świadomości proinnowacyjnej podmiotów publicznych odpowiedzialnych za politykę innowacyjną. Podmioty publiczne otwarcie przyznają się do niskiej świadomości proinnowacyjnej, braku doświadczeń w budowaniu zdolności innowacyjnej czy braku dobrych przykładów i liderów regionalnych w tej sferze. Jednoznaczność i wymowność tych odpowiedzi podkreśla fakt, że respondenci to

podmioty bezpośrednio odpowiedzialne w regionie za tworzenie i realizację polityki innowacyjnej. Niska wiedza i świadomość proinnowacyjna jawi się jako podstawowa bariera, a edukacja proinnowacyjna w sektorze władz publicznych staje się jednym z podstawowych wyzwań polityki innowacyjnej.

Rys. 4. Najważniejsze bariery utrudniające budowanie zdolności innowacyjnych regionu (ocena w skali 0-5)

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych.

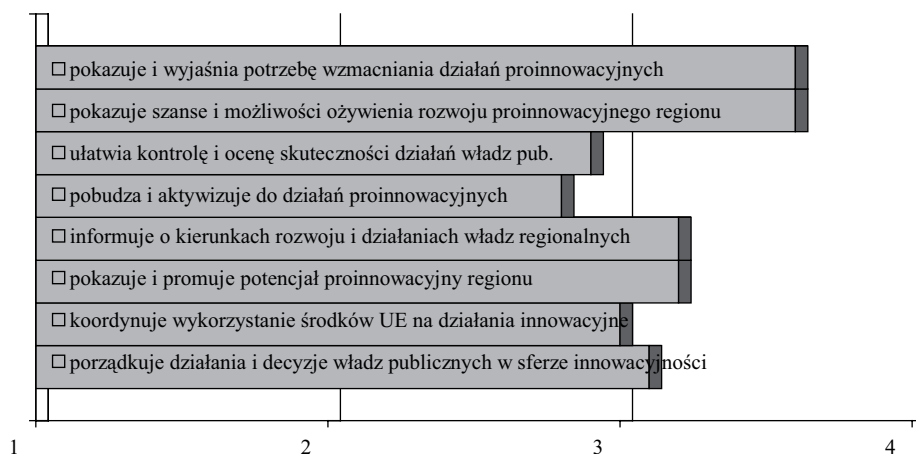
Wysoką pozycję wśród barier rozwoju zdolności innowacyjnych regionów zajmuje także niespójny i rozdrobniony proces tworzenia polityki innowacyjnej w regionie. Władze regionalne podkreślają, że budowanie regionalnego systemu innowacji przebiega w sposób nieskoordynowany. Regionalne strategie innowacji stały się jedynie podstawą do ubiegania się o zewnętrzną pomoc finansową przy realizacji indywidualnych projektów sprzyjających raczej tworzeniu odizolowanych i często ulotnych przedsięwzięć proinnowacyjnych niż budowaniu trwałego i spójnego regionalnego systemu innowacji.

5. Funkcje regionalnej strategii innowacji w budowaniu zdolności innowacyjnych regionów

Podstawowym instrumentem budowania zdolności innowacyjnych regionu jest regionalna strategia innowacji. Jest to uznany instrument polityki innowacyjnej w krajach wysoko rozwiniętych. Regionalne strategie innowacji (RIS) interpretowane są jako narzędzie kształtowania polityki innowacyjnej oraz budowania efektywnego systemu wspierania innowacyjności w regionie. Są one fundamentem

kreowania współpracy i partnerstwa wszystkich aktorów regionalnych tworzących i wspomagających przebieg procesów innowacyjnych. RIS są podstawą budowania sprawnych regionalnych systemów innowacji, a przede wszystkim podstawą do korzystania ze środków z funduszy strukturalnych oraz Funduszu Spójności na działania o charakterze innowacyjnym. W Polsce regionalne strategie innowacji są nowym narzędziem kształtowania procesów innowacji na poziomie regionu. W latach 2000-2007 wszystkie regiony w Polsce podjęły wysiłek opracowania tego narzędzia.

Proces budowy RSI stworzył w Polsce bezprecedensową sytuację, w której zjawisko innowacyjności i procesy z nim związane stały się przedmiotem szerokiej dyskusji na poziomie regionalnym. Przeprowadzono liczne analizy potencjału innowacyjnego regionów, powołano zespoły badawcze zobligowane do określenia stanu innowacyjności sfery nauki, przedsiębiorczości i otoczenia biznesu. Dokonano szeregu analiz i badań będących podstawą do określenia celów polityki innowacyjnej na poziomie regionalnym. Podjęto próby poszukiwania regionalnego konsensusu oraz budowania relacji partnerstwa i współpracy na rzecz budowania zdolności innowacyjnych regionu. Dokonano pierwszego kroku w stronę tworzenia regionalnych systemów innowacji w Polsce.

Rys. 5. Funkcje strategii w zarządzaniu regionem (ocena w skali 0-5)

Źródło: opracowanie własne na podstawie wyników badań ankietowych.

Ten wysiłek analityczno-edukacyjny widoczny jest w postrzeganiu roli i znaczenia RIS. Ogólnie ujmując, RIS oceniane są pozytywnie jako narzędzie regionalnej polityki innowacyjnej. Wśród podmiotów publicznych dominuje postrzeganie regionalnej strategii innowacji przez pryzmat funkcji informacyjno-edukacyjnych. Jak wskazują respondenci, RIS pokazują możliwości i wyjaśniają potrzebę działań proinnowacyjnych, a zarazem są dobrym narzędziem informacyjnym i promującym

potencjał regionalny. Opracowanie RSI pozytywnie postrzegane jest przede wszystkim poprzez pryzmat „miękkiego” oddziaływania i stymulowania proinnowacyjnych postaw aktorów regionalnych.

Słabiej oceniane i eksponowane są funkcje efektywnościowe, tj. funkcja koordynująca, porządkująca i kontrolna. Strategia odgrywa mniej istotną rolę jako „twarde” narzędzie zarządzania innowacyjnością regionu. Jej znaczenie w porządkowaniu bieżących decyzji i działań, wydatkowaniu środków finansowych czy kontrolowaniu działania władz publicznych z realizacji polityki innowacyjnej jest postrzegane jako drugorzędne. Potwierdza to dość powszechny wniosek, że regionalne strategie innowacji są słabo respektowane i uwzględniane jako instrument bieżącego zarządzania procesami innowacyjnymi w regionie.

6. Podsumowanie

Regionalna polityka innowacyjna w Polsce jest stosunkowo nowym obszarem aktywności władz publicznych. Genezą tej polityki było stworzenie regionalnych strategii innowacji. Był to bez wątpienia pierwszy i bardzo ważny krok w kierunku tworzenia regionalnych systemów innowacji. Proces tworzenia regionalnych strategii innowacji był przyczynkiem do zwrócenia uwagi i podjęcia ożywionej dyskusji nad innowacyjnością i konkurencyjnością polskich regionów.

Realizacja badań ankietowych dokonana w pięciu regionach stała się podstawą do uchwycenia postrzegania polityki innowacyjnej przez podmioty publiczne w pierwszych latach jej tworzenia. Zgromadzone wyniki pozwalają na sformułowanie następujących wniosków:

1. Regionalna polityka innowacyjna zajmuje przeciętną pozycję na tle innych polityk sektorowych.

2. Obserwujemy przeniesienie i „spychanie” odpowiedzialności za politykę innowacyjną na poziom państwa.

3. Dominują tradycyjne postrzeganie regionalnej polityki innowacyjnej, tradycyjne narzędzia i obszary wsparcia, często nieadekwatne do wymogów współczesnej gospodarki.

4. Występuje propubliczna orientacja regionalnej polityki innowacyjnej – działania i instrumenty adresowane są głównie do sektora publicznego, a zarazem marginalizowane jest znaczenie sektora prywatnego i wzmacnianie innowacyjności przedsiębiorstw.

5. Podstawową barierą budowania zdolności innowacyjnych regionów jest niska edukacja i świadomość proinnowacyjna podmiotów publicznych odpowiedzialnych za kształtowanie regionalnej polityki innowacyjnej. Mocno eksponowana i podkreślana jest przy tym potrzeba edukacji proinnowacyjnej w sektorze publicznym.

6. Działalność i rola instytucji wspierania przedsiębiorczości i innowacji jest słabo postrzegana i oceniana przez podmioty polityki regionalnej. Potrzeba wzmacniania działania tego typu instytucji również nie znajduje uznania wśród podmiotów publicznych.

7. Rola i znaczenie regionalnych strategii innowacji oceniane są pozytywnie, szczególnie korzystnie eksponowana jest funkcja edukacyjna i informacyjna RIS. Jednocześnie najslabiej oceniana jest funkcja koordynacyjna RIS – jedna z najważniejszych i podstawowych funkcji strategii.

8. Partycypacja w procesie budowania strategii innowacji istotnie zmienia rozumienie i postrzeganie procesów innowacyjnych. Uspołecznienie i partycypacja w procesie tworzenia RIS pełnią więc ważne funkcje edukacyjne, co należy postrzegać jako istotny czynnik budowania zdolności innowacyjnych regionów.

9. Występuje duże zróżnicowanie regionalne w postrzeganiu procesów innowacyjnych, roli polityki i znaczenia strategii w rozwoju zdolności innowacyjnych regionów. W konsekwencji można wnioskować, że polityka innowacyjna wykazuje wyraźnie regionalny charakter.

Reasumując, należy zauważyć, że proces kreowania regionalnej polityki innowacyjnej w Polsce jest w dużej mierze procesem wymuszonym przez zewnętrzne uwarunkowania (m.in. przez dostępność środków z funduszy europejskich), a nie jest wynikiem oddolnej potrzeby i reorientacji polityki regionalnej na problemy związane z innowacyjnością gospodarki regionalnej. Polska regionalna polityka innowacyjna jest w fazie „raczkującej”. Brak wiedzy i doświadczeń w tym zakresie, niska świadomość proinnowacyjna władz publicznych, tradycyjne i konserwatywne podejście do kształtowania zdolności innowacyjnych regionów, słabo rozwinięta infrastruktura instytucjonalna są ogromnym problemem i wyzwaniem w kształtowaniu regionalnych systemów innowacji. Polityka ta wymaga wzmocnienia i głębokiej reorganizacji, a przede wszystkim stworzenia podstaw systemowych do wykorzystania możliwości, jakie niesie integracja europejska.

Literatura

- Chmaj M., Żmigrodzki M., *Wprowadzenie do teorii polityki*, Lublin 1995.
- Gorzela G., Bąkowski A., Kozak M., Olechnicka A., *Polskie regionalne strategie innowacji: ocena i wnioski dla dalszych działań*, Regional Studies Association – Sekcja Polska, Warszawa 2006.
- Grabiński W., *Podmiotowość polityczna jednostki*, Studia Nauk Politycznych 1989 nr 2.
- Karwat M., Milanowski W., *Podmiotowość polityczna*, [w:] *Wprowadzenie do teorii polityki*, red. J.P. Georgica, Warszawa 1982.
- Klepka M., *Efekty regionalnych strategii innowacji w Polsce. Rekomendacje do analizy szczegółowej*, Raport Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, Warszawa 2005.
- Nowakowska A., *Sukcesy i porażki polskich regionalnych strategii innowacji*, [w:] *Region w gospodarce opartej na wiedzy*, red. A. Jewtuchowicz, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2006, s. 83-92.
- Nowakowska A., *Regionalne strategie innowacji w Polsce – pierwsze doświadczenia i oceny*, [w:] *Innowacje, przedsiębiorczość i gospodarka oparta na wiedzy*, red. P. Niedzielski, E. Stawasz, K. Poznańska, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego nr 453 (8), Szczecin 2007, s. 203-210.

REGIONAL INNOVATION POLICY – ITS ROLE, CONDITIONS AND INSTRUMENTS IN THE LIGHT OF SURVEY RESULTS

Summary

Regional innovation policy is a relatively new field of public authorities' intervention in Poland. It must be noticed that it is authorities' awareness of the role of innovation in socio-economic development that shapes the main aims as well as instruments of innovation policy. These authorities, as decision makers, play the role of both coordinator and initiator of innovative behaviour and attitudes. Their effectiveness in this field is the main condition of strengthening regional systems of innovation and shaping regional innovation policy.

This paper is a presentation of the results of survey conducted in five Polish regions. Research was aimed at identifying what is the level of knowledge and pro-innovative awareness of these public authorities which are, or may be, engaged in shaping regional innovation policy.